

2) Drugie pytanie prejudycjalne

a) Czy wykładni dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy, rozpatrujący wniosek o przeprowadzenie egzekucji na podstawie prawomocnego orzeczenia arbitrażowego wydanego bez udziału konsumenta, i posiadający niezbędne informacje o stanie prawnym i faktycznym, powinien z urzędu uwzględnić nieproporcjonalny charakter kary przewidzianej w umowie kredytowej zawartej przez wierzyciela z konsumentem, jeżeli, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi, taka ocena może być dokonana w podobnych postępowaniach na mocy prawa krajowego?

b) Jeżeli kara za naruszenie zobowiązań konsumenta jest nieproporcjonalna, czy do sądu krajowego należy wyciągnięcie wszystkich konsekwencji wynikających na mocy prawa krajowego z tej okoliczności, by konsument nie był zobowiązany do poniesienia tej kary?

c) Czy kara w wysokości 0,25% dziennie, tj. 91,25% rocznie, może zostać uznana za nieuczciwy warunek z tego powodu, że jest nieproporcjonalna?

3) Trzecie pytanie prejudycjalne

Czy ramy ochrony konsumentów wynikające ze stosowania prawodawstwa Unii (dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, dyrektywa 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG) w dziedzinie umów o kredyt konsumencki są tego rodzaju, że w przypadku gdy na podstawie umowy dochodzi do obejścia przepisów ustanowionych w celu ochrony konsumentów w zakresie kredytu konsumenckiego oraz jeżeli na podstawie takiej umowy złożony został wniosek o wykonanie orzeczenia arbitrażowego, sąd zawiesza postępowanie egzekucyjne lub zarządza egzekucję na koszt wierzyciela tylko do wysokości kwoty niespłaconego kredytu, o ile na mocy przepisów krajowych, możliwe jest dokonanie takiej oceny orzeczenia arbitrażowego, a sąd krajowy posiada niezbędne informacje na temat stanu faktycznego i prawnego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo w dniu 12 lutego 2010 r. — Telefónica Móviles España S.A. przeciwko Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones)

(Sprawa C-85/10)

(2010/C 134/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica Móviles España S.A..

Strona pozwana: Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones).

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, a w szczególności wymóg zagwarantowania optymalnego wykorzystania rzadkich dóbr oraz propagowania rozwoju innowacyjnych usług i konkurencji, należy interpretować w ten sposób, iż nie zezwala on na uregulowanie krajowe, które oddziela kwotę opłaty od tego rodzaju dobra (opłata za zastrzeżenie publicznej częstotliwości radiowo-elektronicznej) od szczególnego celu, który wcześniej był wyraźnie przypisany tej opłacie (finansowanie badań i kształcenia w dziedzinie telekomunikacji, a także na wykonywanie zobowiązań z zakresu usług powszechnych), bez przypisania jej innego szczególnego celu?

2) Czy ww. art. 11 ust. 2, a w szczególności wymogi zagwarantowania optymalnego wykorzystania rzadkich dóbr oraz propagowania rozwoju innowacyjnych usług, sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, które zwiększa bez żadnego wyraźnego uzasadnienia i to w znaczny sposób, wysokość opłaty dla systemu cyfrowego DCS-1800, utrzymując jednocześnie jej dotychczasową wysokość dla systemów analogicznych pierwszej generacji, takich jak TACS?

(¹) (Dz.U. L 117, s. 15).